

PARAAT

WEEKBLAD VOOR DE VAKBEWEGING
VOOR 'S-GRAVENHAGE EN OMSTREKEN

Het einde nadert

ZIJN WIJ GEREED?

Wij behoren niet tot die lieden welke zich aan allerlei voorspellingen wagen, mensen die reeds honderd en meer malen hebben weten te vertellen wanneer de oorlog zal zijn afgelopen.

Maar niemand zal ons een fantast noemen, indien wij zeggen, dat de militaire nederlaag van Duitsland een feit is en dat alleen de vraag nog aan de orde is wanneer deze zal zijn voltooid.

Sprak de eeuwige pessimist Churchill niet over deze zomer en heeft Eisenhower niet als zijn mening doen mededelen, dat in de zomer van 1945 de Amerikanen, Engelsen en Russen elkaar in het hart van Duitsland zullen ontmoeten?

Wanneer in Europa de wapenen gestrekt zullen worden weet niemand met nauwkeurigheid te zeggen, maar het einde nadert. En daarom stellen wij de vraag aan allen: Zijn wij gereed? Zijn wij namelijk gereed voor de vrede. Zijn wij gereed om de vrede te organiseren en om in een zo snel mogelijk tempo die maatregelen uit te voeren, welke aan de noodtoestanden een einde zullen maken.

In de tot nu toe verschenen nummers van ons blad hebben wij getracht duidelijk te maken welke wensen in vervulling zullen moeten gaan en wat daarvoor gedaan zal moeten worden.

Ja, lezer, ook gedaan zal moeten worden, door U en ons, door allen die tot het Nederlandse Volk behoren. Want alleen als allen weten aan te pakken, indien groepsbelangen zullen wijken voor de algemene, eerst dan zal het mogelijk zijn de problemen welke straks om een oplossing vragen de baas te worden.

Het is niet alleen een kwestie of de Regering, die straks leiding aan de staatszaken zal moeten geven, tegen haar uiterst moeilijke taak zal zijn opgewassen, ook niet of de werkgevers, meer en beter dan voor de oorlog, bereid zullen zijn rekening te houden met de wensen van de werknemers, het is ook, ja vooral afhankelijk hoe de werknemers zelf zullen reageren, of deze laatsten de

lessen van de oorlog hebben begrepen en er naar zullen weten te handelen.

Of de werknemers niet alleen weten te praten over de nieuwe tijd, maar ook bereid zijn aan de eisen, die de nieuwe tijd stelt, te voldoen.

Eerstens door zich hecht te organiseren, in vrije, zelfstandige vakbonden en er zich rekenschap van te geven, dat parasiteren op de offers welke anderen brengen om bepaalde resultaten te bereiken een weinig eervolle positie is en tweedens door bij alles rekening te houden met de belangen van de gehele volksgemeenschap, niemand uitgesloten.

Wij, dat wil zeggen, zij die doelbewust streven en werken, — nu het nog gevaarlijk is en daarvoor alle konsequenties hebben aanvaard en bereid zijn offers te brengen, — om straks de vakbonden goed en doeltreffend te doen functioneren, verlangen dat er straks in ons land sociale rechtvaardigheid zal worden betracht. En als wij reeds thans durven zeggen gegronde verwachtingen te hebben, dat Regering en werkgevers straks meer oog zullen tonen voor de noden en verlangens van de werknemers dan voor de oorlog, dan is dat niet op losse schroeven, maar gefundeerd op datgene wat er in deze heel moeilijke bezettingsjaren is gegroeid. Datgene wat in de bezettingsjaren is gegroeid aan wederzijds begrijpen, aan waardering voor elkaanders opvattingen, kan niet alleen in gevaar worden gebracht door Regeerders of werkgevers, die terug zouden willen vallen in de fouten van het verleden, maar ook, ja voornamelijk, indien de massa van de werknemers, onverschillig zou staan en zich niet in voldoende aantal bij de vakbonden zou aansluiten, daardoor eigen en het algemeen belang verwaarlozende, dan wel dat grote groepen werknemers, gebruik makende van de voor hun groep gunstige conjunctuur, dermate de algemene belangen uit het oog zouden verliezen, dat daardoor andere groepen van werknemers ernstig zouden worden gedupeerd.

Sociale rechtvaardigheid, zooals wij die voorstaan, betekent vooral, dat, indien nodig, het groepsbelang wordt teruggedrongen voor het algemeen belang.

Het einde van de oorlog is in zicht.

Zijn wij gereed?

Wij stellen deze vraag met grote aandrang aan allen die het belang van ons volk ter harte gaat.

En wij hopen, neen wij verwachten, dat daarop straks een overtuigend: ja, wij zijn gereed, wij hebben ons terdege op de nieuwe tijd voorbereid, zal klinken.

Omdat wij die verwachting hebben, bereiden wij de heroprichting van de vakbeweging voor, geven wij dit blad uit, aanvaarden wij daarvoor de risico's.

En wij hebben het volle vertrouwen straks niet teleurgesteld te worden.

Internationaal Contact

Belangrijke besluiten

Zooals wij reeds in no. 2 van ons orgaan hebben medegedeeld heeft in de eerste helft van Februari te Londen een bijeenkomst plaatsgevonden van het Internationaal Verbond van Vakverenigingen. Nederland was daarbij, namens het in onze bevrijde gebieden herboren N. V. V., vertegenwoordigd door onzen vriend C. J. van Lienden. Aan de bijeenkomst namen voor het eerst ook deel vertegenwoordigers van de Russische vakverenigingen, waardoor deze vakbeweging uit haar isolement is getreden. Aanwezig waren ook vertegenwoordigers van het Amerikaanse vakverbond van industriële werkers, het C. I. O., welk vakverbond ook voor het eerst in Internationaal gezelschap was vertegenwoordigd. Verder waren uit de Vereenigde Staten aanwezig de vertegenwoordigers van de A. F. L., waarvan de bekende vakverenigingsleider Green de voorzitter is.

Zeer verheugend was, dat ook vertegenwoordigers van Finland aanwezig waren.

Dat overigens de andere landen, voor de oorlog reeds bij het I. V. V. aangesloten, tegenwoordig waren, spreekt wel van zelf. Ook Zwitserland en Zweden hadden natuurlijk vertegenwoordigers gezonden.

Wij zijn voornemens op deze belangrijke bijeenkomst nader uitvoeriger terug te komen. Thans willen wij volstaan met mededeling van de belangrijkste besluiten. Deze zijn in de allereerste plaats, dat besloten is het I. V. V. op te heffen en daarvoor in de plaats op te richten een Wereldfederatie van Vakverenigingen. De Russen zegden toe daartoe toe te zullen treden. Over de toetreding van de Russen is het een en ander te doen geweest, omdat vooral de vertegenwoordigers van de A. F. L. daartegen bezwaren hebben geformuleerd. Deze bezwaren komen hierop neer, dat de vertegenwoordigers van het grote Amerikaanse Vakverbond als hun mening te kennen hebben gegeven, dat het Rus-

sische Vakverbond geen vrije organisatie is, maar een verlengstuk van het staatsapparaat, omdat in Rusland niet naar democratische begrippen wordt geregeerd, maar in dat land een dictatuur aan het bewind is. Men weet, dat reeds voor de oorlog op het congres te Zürich deze zaak eveneens aan de orde is geweest en dat toen de aansluiting van de Russen is afgewezen. Ook de vertegenwoordigers van het N. V. V. hebben toen, op dezelfde gronden als thans de Amerikanen, tegen de toetreding van de Russen bezwaar gemaakt.

Overeengekomen werd, dat voor het einde van 1945 een nieuwe bijeenkomst zal worden belegd. Een comité is benoemd om dit congres voor te bereiden. Ook ons land is in dit comité vertegenwoordigd.

De volgende resolutie is aangenomen:

1. Het recht zich in vakverenigingen te organiseren en collectieve contracten te sluiten bij de wet te regelen.
 2. Het recht van de werknemers om zich in coöperaties en andere organisaties van wederzijdse hulp te verenigen.
 3. Vrijheid van woord, drukpers, geloof en politieke organisatie en afwijzing van elke onderscheiding tussen de werknemers, die gebaseerd is op verschil van ras, geloof of geslacht.
 4. Gelijk loon voor gelijke arbeid. Als jeugdige arbeidskrachten het werk van volwassenen verrichten, moeten zij ook het loon van volwassenen ontvangen.
 5. Gelijke mogelijkheid voor allen om onderwijs en beroepsopleiding te volgen naar keuze en geschiktheid.
 6. Het recht van allen, die werken kunnen, op passend werk.
 7. Het recht om, indien noodzakelijk, de sociaal-economische veiligheid van de werknemers te verzekeren.
 8. Veertien dagen vakantie per jaar met behoud van loon. Verder zijn er besluiten genomen over de behandeling van Japan en Duitsland, na de militaire nederlaag van die landen, de organisatie van de vrede enzovoorts.
- Op deze besluiten komen wij, zoals hierboven opgemerkt, nader terug.
- Tenslotte de opmerking, dat een beroep zal worden gedaan op alle vrije en zelfstandige vakverenigingen, ongeacht hun politieke of godsdienstige opvattingen, om zich bij de Wereldfederatie van Vakverenigingen aan te sluiten.

Op de bijeenkomst waren ook aanwezig vertegenwoordigers van de confessionele vakbeweging uit België en Frankrijk.

Of deze vakverenigingen zich bij de Wereldfederatie zullen aansluiten dient uiteraard nog te worden afgewacht. Wij zouden zulks van harte toejuichen, maar het is thans nog te vroeg om terzake een concreet oordeel uit te spreken.

De

Cijfe

lezer

den

het

Deze

Var

Var

Var

Var

Var

Var

Slach

van

opze

blok

ons

Inm

Inter

er n

De

lezer

om

te kr

doen

maat

Kom

word

enig

van

Wij,

stevig

diene

geon

zo s

Daar

gebr

Dat

en e

Hoe

In 19

te A

teld,

door

Rijks

gen

Gere

De toestand.

Cijfers spreken altijd de meest duidelijke taal. Om onze lezers een beeld te geven van de hongersnood die in den Haag heerst, vermelden wij daarom de cijfers van het aantal personen, dat door ondervoeding is overleden. Deze cijfers bedroegen:

Van 29 Januari 1945 tot	3 Februari 1945	108
Van 5 Februari 1945 tot	10 Februari 1945	116
Van 12 Februari 1945 tot	17 Februari 1945	131
Van 19 Februari 1945 tot	24 Februari 1945	147
Van 26 Februari 1945 tot	3 Maart 1945	141

Slachtoffers van de oorlog, maar vooral ook slachtoffers van een door de Duitsers, alle mooie verhalen ten spijt, opzettelijk veroorzaakt tekort aan voeding, door een blokkade van de transportmiddelen en vordering van in ons land aanwezige voorraden.

Inmiddels wordt onze positie, ondanks hulp van het Internationale, het Zweedse en Zwitserse Rode Kruis, er niet beter op.

De Nederlandse autoriteiten doen, dat mogen onze lezers steeds bedenken, inmiddels vrijwel het onmogelijke om de voedselvoorraden naar de westelijke provincies te krijgen. Maar zij kunnen in dat pogen slechts onvoldoende slagen, doordat telkens weer desorganiserende maatregelen vanwege den bezetter worden getroffen.

Komt er geen verbetering, dan moet helaas gevreesd worden, dat wij in de Westelijke provincies binnen enige maanden vrijwel geheel afhankelijk zullen worden van de liefdadigheid van het buitenland.

Wij, leden van de vakbeweging, zullen daarom nog steviger dan tot nu toe de opbouw van de vakbonden dienen voor te bereiden, om na de bevrijding onze georganiseerde hulp te kunnen verlenen, om de nood zo snel mogelijk te lenigen.

Daarvoor zal straks alle hens aan dek moeten worden gebracht, ook door de vakbeweging.

Dat zullen de werknemers reeds nu dienen te beseffen en er straks naar handelen.

Hoe is het mogelijk ?

In 1925 verscheen bij de uitgevers-maatschappij „Elsevier“ te Amsterdam een alleszins lezenswaardig boekje getiteld „Wat willen de Vlamingen ?“ Dit boekje is geschreven door Mr. R. van Genechten, de man die zich door den Rijkscommissaris de Professorsmantel heeft doen omhangen en voordien als Procureur-Generaal bij het Haagse Gerechtshof, in welke functie hij eveneens door de

Duitse autoriteiten was benoemd, zich berucht heeft gemaakt door het doen vervolgen van niet N. S. B.'ers en vooral van personen, die zich voor de Nederlandse zaak verdienstelijk hebben gemaakt.

Daarna is deze mijnheer nog benoemd tot commissaris van de provincie Zuidholland, maar nooit als zodanig geïnstalleerd.

Al met al dus een heerschappij, dat op de Duitse kaart gewed heeft en naar men dus mag aannemen het met de heren volkomen eens zou zijn. Op zijn bevel werd overal het bordje „Verboden toegang voor Joden“ aangebracht.

Wat schrijft nu deze mijnheer in zijn boekje?

Deze jodenvervolger, deze raszuiveraar, voorstander van „het“ Germaanse ras schrijft op pagina 29-30 het volgende:

„De rasgemeenschap is een zeer animaal begrip. Nog daargelaten dat algemeen wordt toegegeven dat er van de zuiverheid van het ras vrijwel nergens veel is overgebleven en het dus altijd lichtelijk belachelijk is op de bijzondere eigenschappen van een bepaald ras de nadruk te leggen, geloof ik dat deze ras-eigenschappen, voor zover zij dan al bestaan, voor onze hedendaagse samenleving slechts een secundaire betekenis hebben.“

Waarom wij dit aanhalen in een blad van de vakbeweging?

Om geen andere reden, dan dat wij Vakverenigingsmensen geestelijk gemarteld zijn door het ondragelijke eed onze joodse medeburgers aangedaan.

Velen onzer hebben gedaan wat mogelijk was om dat leed te verzachten, desniettemin zijn vele van onze joodse landgenoten, leden van onze vakbonden, weggesleept naar Polen, gemarteld, ja dikwijls met vrouwen en kinderen om het leven gebracht.

Wij, leden van de Vakbeweging, hebben nooit opgehouden de waanzin van het zuivere en betere Germaanse ras aan de kaak te stellen en zullen dat blijven doen. Om onze mensen, ook nu nog, te wapenen tegen de door en door valse en leugenachtige propaganda van den bezetter en zijn trawanten drukten wij de mening af van iemand, die zich zelf aan de vervolging op eerlijke wijze heeft schuldig gemaakt.

Stumpers.

Neen, de bezetter van ons land is niet gelukkig geweest met het benoemen van „Nederlanders“ die in de toekomst het Nederlandse volk zouden hebben moeten leiden. Natuurlijk onder toezicht en naar de wens van den bezetter.

Elke **Nederlander** zou reeds om die redenen voor de „eer“ hebben bedankt.

Niet echter de beide karakterloze rekels Mussert en Woudenberg. De eerste werd benoemd tot „leider“ van het Nederlandse volk, de ander tot „leider“ van hen, die in de vakverenigingen waren georganiseerd.

Mussert heeft als „leider“ de ene stomiteit op de andere gestapeld en het zou werkelijk de moeite lonen alle Mussert-blunders de revue te doen passeren.

Wij zullen er hier een paar opsommen.

De Vrijdag voor de oorlog tegen Rusland begon, verkondigde Mussert op een bijeenkomst op Houtrust gehouden, dat van Rusland niets te vrezen was, want de Führer had met dat land een vriendschapsverdrag gesloten.

Twee dagen later vielen de Duitse legers Rusland binnen. Toen de Nederlanders hun koper moesten inleveren, deed de bezetter zijn best ons aan het verstand te brengen, dat het niet voor Duitsland bestemd was. Mussert verkondigde ter zelfder tijd, dat goede, ware Nederlanders hun koper moesten inleveren om Duitsland in een strijd tegen het bolsjewisme te helpen. En toen de Nederlandse militairen tot krijgsgevangenen werden gemaakt, schreef deze „leider“ in Volk en Vaderland een artikel met als aanhef: „Naar wij uit de pers vernemen . . .“ De man, zonder wien ons land geen toekomst meer zou hebben,” vernam dus uit de pers wat zijn Duitse lastgevers hadden gedaan.

Ziehier nummer één. Nummer twee is zoo mogelijk nog erger.

Wat had deze man ooit gepresteerd om aan het hoofd gesteld te worden van de georganiseerde arbeiders?

Hij was de „leider“ van een zogenaamd arbeidsfront, een organisatie van hoogstens een paar honderd leden, die acht of tien cent per week aan contributie betaalden. En deze man, die blijk had gegeven niet te kunnen organiseren, werd plotseling tot leider van de georganiseerde werknemers gebombardeerd. Nu is het waar, dat onder den bezetter niet veel kennis daartoe nodig is. Slaafs volgen wat deze wil is reeds voldoende. Dat bleek vooral in de begin-periode, toen alle mogelijke pogingen werden aangewend om de bestuurders te animeren hun functie te blijven waarnemen. Bij elke bespreking, die plaats vond, was deze leider gesecondeerd door een paar Duitse „heren“, die links en rechts van hem plaats namen. Elk voorstel, elke zogenaamde toezegging, werd eerst aan deze heren ter goedkeuring voorgelegd.

Voorts was het pijnlijk bedroevend deze man op vergaderingen te horen spreken.

Bij de openingsavond van „Vreugde en Arbeid“ in den

Haag noemde hij Willem Mengelberg den Communist. Pas toen er in de zaal gelachen werd „verbeterde“ hij zijn stomiteit door Mengelberg te noemen „componist“, hetgeen er eveneens naast was,

En wat heeft deze man nu in bijna 5 jaren voor de werknemers bereikt?

Als wij zouden zeggen niets, dan zouden wij hem nog te veel eer aan doen, want dat zou inhouden, dat de positie niet verslechterd zou zijn.

Helaas is dit laatste wel het geval.

De arbeidsdag is verlengd, soms tot 10 en meer uren per dag. Het loonpeil van 1940 moest oorspronkelijk gehandhaafd worden, niettegenstaande het prijspeil opzettelijk werd verhoogd, om de levensstandaard te drukken. Later bleek, dat het loonpeil alleen gehandhaafd moest worden voor hen die niet voor de weermacht werkten. De Nederlandse arbeiders moesten op deze wijze worden gekocht om voor den bezetter te gaan werken, hetgeen in te veel gevallen helaas is gelukt.

Werkelijk enige vooruitgang, op welk gebied dan ook, is er niet. Onze sociale wetgeving is verslechterd, onder meer de ziekwet.

Onder leiding van Woudenberg is men echter aan het potverteren gegaan. Allerlei minderwaardige individuen werden aangesteld, waarvan velen na korte tijd wegens diefstal of zedelijk wangedrag moesten worden ontslagen. Ziedaar een uiterst sober beeld van wat deze man voor de werknemers heeft gedaan. En toch meende hij één jaar na zijn benoeming te moeten jubileren. Vermoedelijk begreep hij toen reeds dat een eerste lustrum niet zou kunnen worden bereikt.

Toen in Juni 1944 gevaar begon te dreigen, nam Woudenberg, zoals arbeiders dat plegen te zeggen, de benen naar Nijmegen. Met zijn Duitse vrienden wist hij tijdig de wijk te nemen naar Almelo en nu het daar weer niet helemaal veilig is, heeft hij zijn verblijfplaats naar Groningen verlegd. Uiteraard met medeneming van de miljoenen van de georganiseerde arbeiders, voor zover deze nog niet zijn opgemaakt. De werknemers zijn, ook hier in den Haag, in de steek gelaten en kunnen zich melden bij het onder Duits toezicht werkende Arbeidsbureau.

Ziedaar een zeer onvolledig overzicht van een bijna 5 jarig wanbeheer van een paar thans in nood verkerende stumpers.

In het Nazikamp komt de kwaliteit met het ambt, derhalve is in het land der blinden daar één oog koning.